

DISA

Född i Uppåkra. När hennes familj dödades av Iskungen tog hon sin tvillingbror Odds namn, och blev en rävnunge och senare jävnpå Björkö. Har en orm som följeslagare och ett magiskt svärd.

IDRIS

Född i Bagdad men togs till fånga av nordmännen och hamnade på Björkö. Idris mor var läkevinna och hans far arbetade i Visdomens hus.

DAG

Alsnökungens son.
Ledare för järvarna,
tillsammans med Ulf.
Han är gift med Sunna,
Iskungens dotter.

SUNNA

Iskungens dotter. Hon
har gått i lära hos völvan
Heid på Drakön. Urd,
Sunnas mamma, är en av
de mäktigaste völvorna i
världen och bestämmer
det mesta på Islandet.

KUNG ALARIK

Dags far som var kung på
Alsnö och Björkö, innan han
blev dödad av Iskungen.

KUNG SINDRE

Kallas för Iskungen
och är den starkaste
kungen i världen. Alla
krigare på Islandet,
inklusive han själv, har
offrat ett öga till Surt.

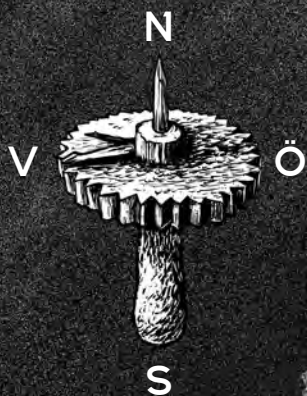
SIGRUN

Falkarnas ledare.
Ottroligt bra på att slåss
och förstår mer än
någon annan.

HYRROKKIN

Sunnas sedan länge döda
släkting. Hyrrokkin vaktade
svärdet Brisingamen på
gotarnas ö, innan det
försvann.

BERGET
MED TRE
TOPPAR

ISLANDET

SALTSTRÖMMEN

BJÖRKÖ / ALSNÖ

GOTARNAS Ö

DANERNAS
RIKE

UPPÅKRA

ASYNJA

ÖSTNÄS NEIDESTAM

ASYNJA

MISTELN

DEL 5

BONNIER
CARLSEN

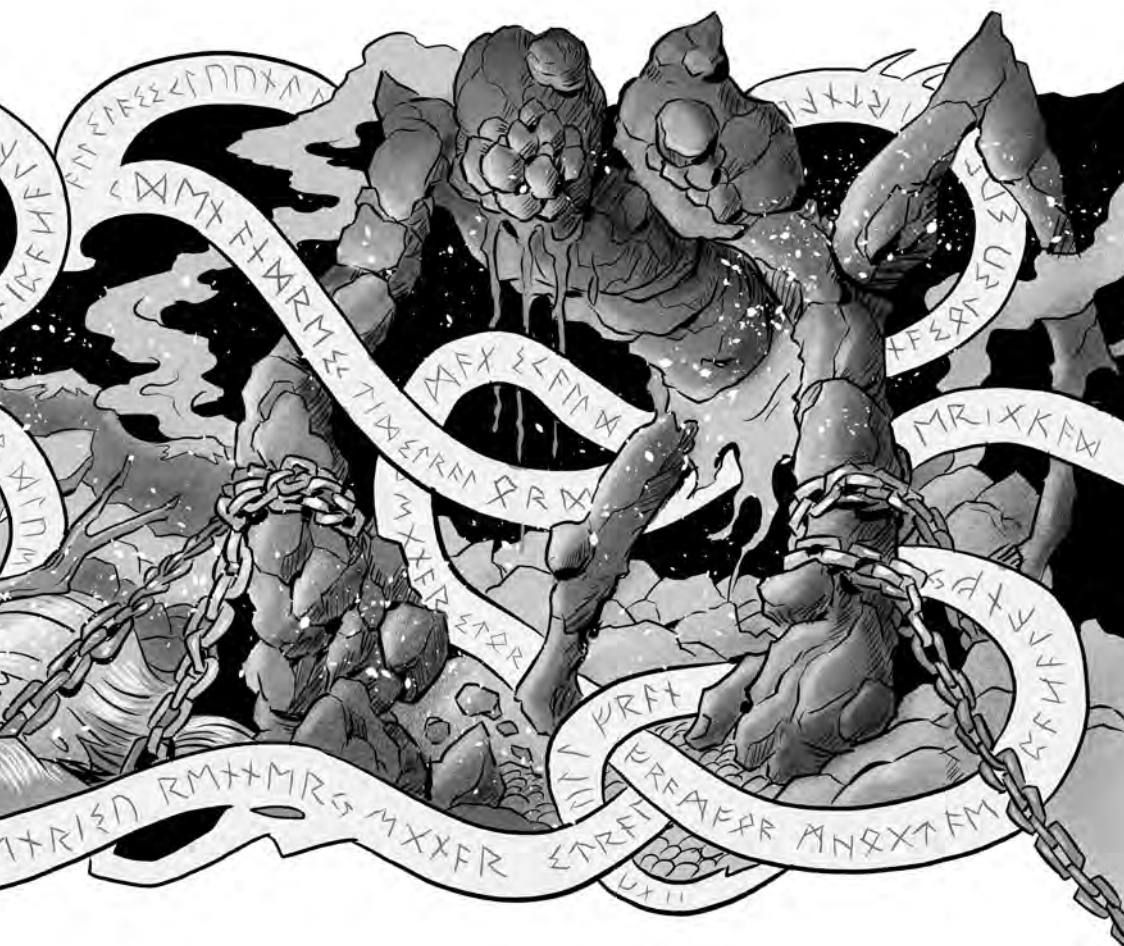
IURTIDENS KAMP MELLAN GUDAR OCH JÄTTAR...

FJÄTTRADE TVILLINGARNA DEN UPPSTIGNA JÄTTEN.

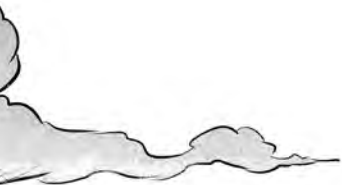

HAN TRAMPADE VÄRLDEN TILL ASKA ...

... MED SVÄRDET BETVINGADES HAN.

JAG ÄR DISA

Min bror, som jag trodde var död, lever! Det är obegripligt men sant. Men han är inte alls som jag minns honom. Han saknar ett öga och han verkar tycka mycket om Urd.

Hon är Sunnas mor och en otroligt mäktig völva. Hon är den otäckaste människa jag någonsin mött, alla kungar inräknade.

Vi lyckades fly från Urd och hennes krigare ärmöd-rarna. Vi gömde oss i grottorna. Det var jag, Idris, Sunna, Sigrun och Dag. Han kastade sig över Urd och räddade oss alla. Han var i varggestalt, en riktig ulv.

Odd hjälpte oss inte. Han visade sig vara vår fiende och han ville ta mitt svärd. Ändå ville jag inte att något skulle hända honom. Odd var min andra hälft under hela den tid vi levde i Uppåkra.

Vi flydde från Urd och kvinnorna, ljudet av våra steg ekade i grottan, och Dag sprang på alla fyra, sist av alla.

Surt hade inte vaknat än, trots allt. Dag hindrade Odd från att ta tag om min hand. Kanske hade vi en chans ändå? Men Odd hade mitt svärd, och förtvivlan grep mig för varje steg jag tog.

Min bror som jag hade älskat så länge.

2

ODD

Alla trodde att jag var död. Med ”alla” menar jag Disa. Men det fattade jag inte då, när allt hemskt hände. Jag, Disa och våra föräldrar levde i Uppåkra. Livet var lugnt och inte särskilt spännande. Men en dag kom främmande krigare på besök. Sedan dog min värld och en ny uppstod.

Jag hinner inte ens skrika när de tar mig. Krigaren som slänger mig över axeln är stor som ett berg, och han bryr sig inte om att jag skriker och kämpar emot. Han håller bara hårdare i mina ben.

De bär mig bort från fars hall och Uppåkra. När jag öppnar ögonen ser jag konturerna av ett stort bål. Lukten av brandrök sticker i näsan. Och något mer. När jag förstår att det är stanken av brinnande kroppar känns det som om jag går sönder.

Det är så hemskt att jag inte ens kan skrika. De bränner min far, mor, och syster. Alla trälarna, fars krigare, alla jag någonsin känt! Hela min värld brinner och i mig bubblar en sorg så svart att jag knappt kan andas.

Jag slutar kämpa emot. Det spelar ingen roll vad som händer. De får göra vad de vill med mig. Allt är slut.

Jag hänger som en tom säck på krigarens axlar. Märker knappt när vi så småningom når havet och går ombord en båt. De ger mig mat och vatten, de tänker inte låta mig dö. Men jag bara ligger med slutna ögon.

Luften blir allt kallare, havsfåglarnas skrin låter anorlunda än de utanför Uppåkra. Jag vet inte hur länge jag legat och blundat. Det är som att vara inlindad i ett tjockt, mörkt täcke.

Men till slut tvingar någon mig att öppna ögonen.

– Min son, säger en röst. Så vacker du är! Och så stark, och ståtlig!

Motvilligt ser jag upp. Det är inte mor, för hon är död som alla andra. Men framför mig står en kvinna med ansiktet djupt ärrat. Hennes hår är grått. I pannan har hon en tatuering som föreställer tre toppar.

Hon håller fram handen mot mig. Utan att vilja det sträcker jag fram min egen. Hon tar den och kramar den hårt.

– Du ska få följa med mig, säger hon. Till min hall, långt under jorden. Där ska jag göra dig till min arvtagare. Min prins under jorden!

Hon skrattar, alla omkring oss skrattar, och jag ler fast ingenting är roligt eller ens bra.

3

ODD

Jag vaknar varje natt av att jag skriker. Högt och gällt, ett skrik som väcker alla i närheten.

Vi är i Urds hall, den ligger långt under jorden. Men det känns tryggt. Under bar himmel kan allt hända. Allt hände också – krigarna kom och dödade min familj! Det återupplever jag varje natt och vaknar sjöblöt av kallsvett. Men då är Urd bredvid mig i sängen. Hon tröstar mig, sjunger och får mig att somna om.

Som mor och amma gjorde för många år sedan.

En natt när jag skriker tittar hon på mig med uppspärrade ögon.

– Du sa något i sömnen, säger hon. Du talade om Disa, din syster. Vem är hon?

Hon rynkar ögonbrynen och låter klarvaken.

– Mm, min syster, mumlar jag. Hon är min tvilling. Hon *var* min tvilling.

Det går inte att säga hennes namn utan att gråta, så jag försöker inte ens.

– En syster, säger Urd långsamt. En som ser ut som du? Var är hon?

När jag berättar att krigarna dödat henne och mina föräldrar gråter jag så att jag tappar andan. Urd ser fundersam ut.

– Varför lät de henne dö? frågar hon. Jag sa att jag ville ha kungabarnet från Uppåkra, jag var mycket tydlig. Och om det fanns två stycken, så ville jag såklart ha båda!

Tanken att min syster kunde ha varit med mig här är så hemsk att jag nästan skriker. Dog hon i onödan alltså?

Men Urd skakar på huvudet som om hon vet vad jag tänker.

– Allt som sker är gudarnas vilja, säger hon. Om din syster är död så är det meningen. Det viktiga är att du är hos mig, så att du och min dotter kan väcka Surt. Du är min prins, och ingen är värdefullare än du!

Det är det första jag hör om vulkanjätten, Surt. Jag minns honom från sagorna. Men han är ingen man vill väcka, han dödade guden Frej i urtiden när gudarna slogs mot jättar och troll.

Jag förstår ingenting. Men Urd säger inte mer, utan får mig att somna om utan drömmar. Att vara så älskad, som jag är här, det är som att vila på varma sommar-moln.

Strax innan jag somnar hör jag henne säga för sig själv: *Ett barn med två ansikten. Kan det i stället ha varit två barn med ett och samma ansikte?*

4

ODD

Islandet är ett märkligt land. Där finns en enorm hall, en sträng kung, och så Urd. Krigarna saknar ett öga allihop. Och så har de flickkrigare! Tänk om min syster hade levt, hon skulle ha älskat att få slåss!

Men jag slår bort tanken så fort den kommer. Urd har förklarat för mig att jag inte ska tänka alls på det som varit. Då försvinner jag i minnen och kan inte längre vara hennes son. Så jag slår bort tankarna, lika hårt som jag försökte slåss när far ville träna.

Den tanken måste också bort.

Det är svårt att styra tankar. Innan har jag varit duktig på det, det är min syster som överfalls av känslor och sin egen skalle. Jag brukar kunna vara lugn och stadig, tänka långt. Men här är det svårt. Urd har förklarat att allt tänkande är skadligt för mig så jag

måste fortsätta försöka tysta alla minnen.

Idag är en särskild dag. Det berättar hon när vi äter frukost. Vi är i hennes hall, jag sitter som vanligt med fötterna i den varma källan.

– Idag ska Surt få sitt offer, säger hon och ler. Vi ska ge honom det han behagar, för snart ska han vakna.

Jag nickar och mumsar på osten jag har i handen. Vattnet runt fötterna porlar och sticker, jag är alldeles varm. Urd ger mig en bägare att dricka ur, jag smuttar på innehållet. Drycken får det att gå runt i skallen på mig.

Sedan är det som om jag somnar och drömmer.

Jag ser en hall full av folk. De äter och dricker, skrat-
tar och pratar. Vid bordet sitter två kungar. En är kort
och kraftig. Han skålar med den andra kungen som sit-
ter bredvid honom.

Honom känner jag igen! Det är Iskungen, Urds make!

Han lämnade Islandet för ett tag sedan, han skulle
segla över havet för deras dotter ska gifta sig. Urd följde
inte med, hon har mig säger hon.

Jag kan gå omkring i drömmen, så det gör jag. Ingen
ser mig, jag är osynlig och jag njuter av det.

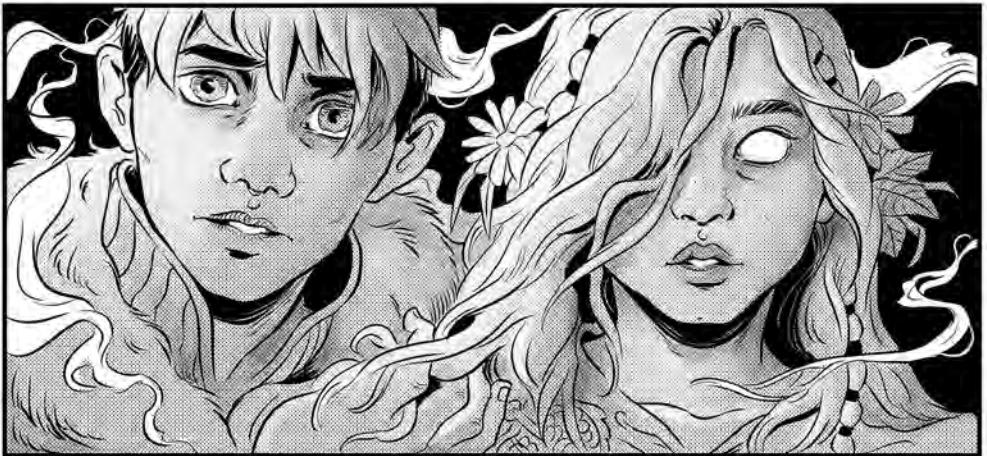
En krigare rycker jag i skägget, en annan drar jag undan fatet för, just när han ska ta en bit kött.

Men så stannar jag. Någon kör ett spjut genom min bröstorg.

I alla fall känns det så.

För min syster sitter vid bordet, bland andra barn, och hon äter och pratar som om ingenting alls hänt.

Hon har en katt i knäet som hon klappar. Ögonen är sorgsna. Men hon äter, dricker och talar med en

svarthårig pojke som ler och nickar åt det hon säger.

Svartsjukan gör mig stum för ett ögonblick. Hon pratar och äter som om ingenting hänt, som om inte jag är borta!

Då ser hon mig, och ögonen spärras upp. Hon öppnar munnen, katten hoppar ned och hon sträcker ut handen mot mig.

Jag lägger handen på hennes axel, känner att hon är varm och stadig och *levande*.

Då ställer sig den mindre kungen upp och börjar tala. Två barn knäböjer framför honom. Jag känner inte igen någon av dem, men flickan är så lik Urd att jag förstår att det är hennes dotter Sunna.

Jag går fram mot dem. Flickans hår är så lysande vitt att jag inte kan låta bli att dra handen genom det.

Då vänder hon på huvudet.

Hon kan också se mig, fast jag är en dröm.

Hon skriker.

Gör det inte! Snälla, riv inte ut det. RIVINTE UTDET!

Då darrar världen till, och drömmen försvinner. Jag sitter i Urds hall, med en bägare i ena handen och en bit ost i andra.

Det smakar sött i munnen, och vattnet värmer mina fötter.

Urd har en arm om min axel. Hon har inte märkt någonting alls. Hon tittar kärleksfullt på mig och säger:

– Jag är så stolt. Idag ska du ge Surt det slutliga offret. Det han helst vill ha.

Jag frågar inte vad hon menar, för Urd tycker inte om frågor. Så jag nickar och ler. Säger ingenting om drömmen jag hade. Men jag kan inte låta bli att grubbla. Vad betydde det flickan skrek? Att jag inte skulle riva ut någonting? *Vad* skulle jag inte riva ut?